

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 19Co/2/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8217206658
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlata Simková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8217206658.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlata Simkovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Evy Šofrankovej v spore žalobkyne: N. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. XXX, zast. advokátom JUDr. Igor Šafranko, ul. Sov. Hrdinov 163/66, Svidník, proti žalovanému: AB 2 B.V., reg. číslo 572 79 667, Strawinskylaan 933, 1077 XX, Amsterdam, Holandské kráľovstvo, zast. Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o primerané zadostučinenie v sume 902,71 eur a 1.179,09 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bardejov č. k. 1Csp/196/2017-61 zo dňa 28.09.2018 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalobkyni priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 2.081,80 eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni zároveň priznal voči žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o ich výške rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 902, 71 eur. Poukázala na to, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov pod sp. zn. 2C/311/2015 si proti nej žalovaný uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.075,87 eur s prísl., o ktorej bolo rozhodnuté tak, že žalobe bolo vyhovené len v časti o zaplatenie 173,16 eur a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie 902,71 eur bola žaloba zamietnutá. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 12.05.2017. Ďalšou žalobou, o ktorej konanie bolo vedené pod sp. zn. 1Csp/204/2017 sa žalobkyňa domáhala voči žalovanému zaplatenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1.179,09 eur. Uviedla, že v konaní Okresného súdu Bardejov pod sp. zn. 2C/28/2015 si žalovaný voči nej uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.659,01 eur s prísl., o ktorej bolo rozhodnuté tak, že bolo žalobe vyhovené iba v časti o zaplatenie 1.479,92 eur a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie sumy 1.179,09 eur bola žaloba zamietnutá. Uvedený rozsudok nadobudol právoplatnosť 03.08.2016. Súd prvej inštancie uznesením zo dňa 09.08.2018 spojil na spoločné konanie veci vedené pod sp. zn. 1Csp/196/2017 a 1Csp/204/2017, vedené pod sp. zn. 1Csp/196/2017. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 21.08.2018.

3. Žalovaný navrhol žaloby zamietnuť.

4. Súd prvej inštancie po vykonanom dokazovaní a citujúc ust. § 3 ods. 3; § 4 ods. 2 písm. b) a § 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa; § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka, z. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch zistil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 2C/311/2015 si žalovaný (v postavení žalobcu) proti žalobkyni (v postavení žalovanej) uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.075,87 eur s príslušenstvom. Rozsudkom zo dňa 21.02.2017 súd žalobe žalovaného vyhovel v časti o zaplatenie 173,16 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 17.10.2014 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie sumy 902,71 eur súd žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 12.05.2017. V odôvodnení uvedeného rozsudku bolo konštatované, že Zmluva neobsahuje náležitosti ustanovené v § 9 ods. 2 písm. i) a k) zákona č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver poskytnutý žalovanej na základe Zmluvy je bezúročný a bez poplatkov. Z výpisu čerpania, splátok a úhrad predložených žalobcom vyplynulo, že žalovaná mu doposiaľ uhradila splátky v celkovej výške 1.831,93 eur. Preto súd pri vyššie uvedenom závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru priznal žalobcovi právo na zaplatenie sumy 173,16 eur predstavujúcej rozdiel medzi celkom čerpanou sumou úveru vo výške 2.005,09 eur a súčtom žalovanou zaplatených splátok vo výške 1.831,93 eur. V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol. V ďalšom konaní vedenom na Okresnom súde Bardejov sp. zn. 2C/28/2015 si predchodca žalovaného AB 1 B.V. (v postavení žalobcu, po zlúčení je žalovaný jeho právny nástupca, čo je súdu známe aj z úradnej činnosti) proti žalobkyni (v postavení žalovanej) uplatnil nárok na zaplatenie sumy 2.659,01 eur s príslušenstvom. Rozsudkom zo dňa 09.05.2016 súd žalobe žalovaného vyhovel v časti o zaplatenie 1.479,92 eur s úrokom z omeškania vo výške 8,05 % ročne od 06.01.2015 do zaplatenia a vo zvyšnej časti, t.j. o zaplatenie sumy 1.179,09 eur súd žalobu zamietol. Rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2016. V uvedenom konaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že Zmluva neobsahuje náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 písm. f), j), k) z. č. 129/2010 Z.z., čo má v zmysle § 11 ods. 1 z. č. 129/2010 Z.z. za následok, že spotrebiteľský úver je bezúročný a bez poplatkov.

5. Otázkou charakteru zmluvných vzťahov vzniknutých medzi právnym predchodcom žalovaného (Home Credit Slovakia a.s.) a žalobkyňou sa zaoberal Okresný súd Bardejov v konaniach vedených pod sp. zn. 2C/311/2015 a sp. zn. 2C/28/2015, pričom bolo uzavreté, že sa jedná o vzťahy spotrebiteľské podľa § 52 a nasl. OZ, pričom uzavreté zmluvy o úvere boli zároveň zmluvami o spotrebiteľskom úvere, na ktoré sa vzťahujú ust. zák. č. 129/2010 Z.z. Súd rovnako uzavrel, že uvedené zmluvy o spotrebiteľských úveroch neobsahovali náležitosti podľa § 9 ods. 2 cit. zák., následkom čoho boli úvery vyhlásené za bezúročné a bez poplatkov a teda žalobkyňa bola zaviazaná na vrátenie len skutočne poskytnutých plnení po odpočítaní jej plnení.

6. Prvoinštančný súd ďalej konštatoval, že základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacim na ochranu spotrebiteľa (napr. zákon o ochrane spotrebiteľa, o spotrebiteľskom úvere, o finančných službách na diaľku, osobitné ustanovenia § 52 až 54 Občianskeho zákonníka). Poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/389/2015 zo dňa 14.09.2016, v ktorom Najvyšší súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve. Zákon nestanovuje žiadne kritéria ohľadom výšky primeraného finančného zadostučinenia a rozhodovanie v tomto smere ponecháva na úvahu súdu. Súd v tomto prípade vychádzal zo skutočností, že inštitút primeraného finančného zadostučinenia plní satisfakčnú funkciu pre spotrebiteľa a má aj sankčnú funkciu, ktorou sa postihuje nepoctivý dodávateľ. Žiadna z týchto funkcií by nemala byť favorizovaná, ale mali by byť obe funkcie vyhodnotené rovnocenne. Za týmto účelom zohľadnil konkrétne okolnosti tohto prípadu. Dospel tak k záveru, že žalobkyňa preukázala splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. Má totiž nepochybne postavenie spotrebiteľa a bolo rozhodnuté o porušení jej práv, ktoré jej priznávajú citované právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa (OZ, zák. č. 129/2010 Z.z., zák. č. 250/2007 Z.z. a to v pôvodných konaniach sp. zn. 2C/28/2015 a 2C/311/2015), na základe ktorých súd rozhodol tak, že žalobám žalovaného resp. jeho právneho predchodcu vyhovel len čiastočne (len do výšky poskytnutého finančného plnenia po odpočítaní platieb žalobkyne). Teda žalovaná sa s úspechom domohla ochrany svojich práv vyplývajúcich z vyššie cit. právnych predpisov v základných konaniach proti žalobám na plnenie (poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 12Co/60/2017, sp. zn. 24Co/40/2017). Nárok na primerané finančné

zadosťučinenie žalobkyni tak vznikol. Porušením jej práva najmä s poukazom na ust. zákona č. 129/2010 Z.z. by jej v prípade plnenia nad rámec súdom stanovenej povinnosti, vznikla aj majetková ujma, pričom žalovaný, resp. jeho právny predchodca sa týchto plnení žalobami na súde aj domáhal (v sume 902,72 eur a v sume 1.179,09 eur predstavujúci rozdiel sumy uplatnenej žalobou a sumy, na zaplatenie ktorých bola žalobkyňa súdom zaviazaná). V prvom prípade (vec 2C/311/2015) žalobkyňa čerpala úver v sume 2.005,09 eur, žalovaná plnila 1.831,93 eur (rozdiel 173,16 eur), žalobca si žalobou uplatnil ešte nárok na zaplatenie sumy 1.075,87 eur (teda o 902,71 eur viac ako bola žalobkyňa povinná na istine zaplatiť, čo zodpovedá výške uplatneného finančného zadosťučinenia). Z uvedeného vyplýva, že v prípade, že sa žalobkyňa v pôvodných konaniach nebráni, zaplatila by sumu 2.907,80 eur (1.075,87 eur + 1.831,93 eur), pričom reálne bol úver poskytnutý v sume 2.005,09 eur. V konaní teda bola uplatnená suma predstavujúca takmer 50 % navýšenie sumy reálne poskytnutej žalobkyni. V druhom prípade (vec 2C/28/2015) žalobkyňa čerpala úver v sume 2.570 eur, žalovaná plnila 1.090,08 eur (rozdiel 1.479,92 eur), žalobca si žalobou uplatnil ešte nárok na zaplatenie sumy 2.659,01 eur (teda o 1.179,09 eur viac ako bola žalobkyňa povinná na istine zaplatiť, čo zodpovedá výške uplatneného finančného zadosťučinenia). Z uvedeného vyplýva, že v prípade, že sa žalobkyňa v pôvodných konaniach nebráni, zaplatila by sumu 3.749,09 eur (2.659,01 eur + 1.090,08 eur), pričom reálne bol úver poskytnutý v sume 2.570 eur. V konaní teda bola uplatnená suma predstavujúca 100 % navýšenie sumy reálne poskytnutej žalobkyni.

7. Prvoinštančný súd ďalej uviedol, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia vystupovali ako dodávateľ - poskytovateľ spotrebiteľských úverov nebankovým spôsobom v rámci svojho predmetu činnosti, preto predpokladal jeho znalosť právnych predpisov upravujúcich poskytovanie úverov spotrebiteľovi a náležitostí právnych úkonov a že mal konať s odbornou starostlivosťou a dodržať náležitosti právneho úkonu. Jedná sa o tzv. prezumcia znalosti práva. Taktiež je nepochybné, že žalovaný, resp. jeho právni predchodcovia v postavení dodávateľa sú tým silnejším účastníkom zmluvného vzťahu. Žalobkyňa ako bežný spotrebiteľ nemusela mať pochybnosti o zmluve a jej neprijateľných dojednaniach a mohla sa reálne spoľahnúť na veriteľa, že zmluva je platné uzavretá a je nutné plniť z nej vyplývajúce povinnosti.

8. V ďalšom bolo konštatované, že žalovaný a právny predchodca žalovaného, nepostupovali proti žalobkyni ako spotrebiteľke s odbornou starostlivosťou a chceli sa na jej úkor nezákonne obohatiť. Takto žalobkyňa skutočne znášala stav právnej neistoty, zbytočne bola vyzývaná žalovaným na zaplatenie sumy, na ktorú nebol zákonný nárok, dokonca si ho uplatňovali súdnou cestou. V tejto súvislosti uviedol, že bola vystavená porušeniu práva, ktoré bolo spôsobilé spôsobiť jej ujmu. Preto súd prvej inštancie dospel k záveru, že sumy, ktoré požaduje žalobkyňa (902,71 eur a 1.179,09 eur), je potrebné žalobkyni priznať, ako formu primeraného finančného zadosťučinenia, nakoľko jej právo, ako spotrebiteľa bolo protizákonne porušené. Uplatnené sumy sú primerané zistenému skutkovému stavu a súd ich považoval aj za nástroj satisfakcie, ktorej úlohou je vyrovnať narušenú rovnováhu voči tomu, kto právo spotrebiteľa porušil. Žalobkyni skutočne hrozila finančná ujma a až súd v konaní sp. zn. 2C/28/2015 a 2C/311/2015 ju zbavil povinnosti uhrádzať niečo žalovanému, resp. jeho právnym predchodcom, čo je v rozpore so zákonom, pritom finančná služba bola žalobkyni poskytnutá vadne (absencia zmluvných náležitostí Zmlúv). Prvoinštančný súd preto žalobe v celom rozsahu vyhovel a zaviazal žalovaného na zaplatenie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 z. č.250/2007 Z.z. v sume 2.081,80 eur (902,71 eur + 1.179,09 eur).

9. Súdom prvej inštancie neboli akceptované námietky žalovaného. Námietku premlčania vnesenú žalovaným súd neakceptoval, pretože podľa ust. § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je 3-ročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Rozsudok v právnej veci sp. zn. 2C/28/2015 nadobudol právoplatnosť dňa 03.08.2016 a žaloba žalobkyne v tomto konaní (ohľadne tejto veci) bola podaná 19.12.2017 t.j. v 3-ročnej premlčacej lehote. Rozsudok v právnej veci sp. zn. 2C/311/2015 nadobudol právoplatnosť dňa 12.05.2017 a žaloba žalobkyne v tomto konaní (ohľadne tejto veci) bola podaná 11.12.2017, t.j. v 3-ročnej premlčacej lehote.

10. Rovnako súd neakceptoval námietku žalovaného o nedostatku pasívne vecnej legitímácie, nakoľko je toho názoru, že mu svedčí pasívna vecná legitímácia titulom postúpenia pohľadávky z pôvodného veriteľa Home Credit Slovakia, a.s. podľa § 524 OZ a nasl., pričom s potupovanou pohľadávkou prechádzajú na postupníka aj práva a povinnosti spojené s pohľadávkou. Táto sa postúpením pohľadávky na nového veriteľa, teda na postupníka, stane súčasťou jeho účtovníctva. Navyiac uviedol,

že právo na plnenie v žalovaných sumách (uplatňovaných v rozpore so zákonom) si uplatňoval práve žalovaný a jeho právny predchodca (AB 1 B.V.) a to až po postúpení pohľadávok z pôvodného veriteľa Home Credit Slovakia, a.s. Teda nie pôvodný veriteľ si uplatňoval právo na plnenie zo zmlúv v rozpore so zákonom. Tak osobami, voči ktorým sa žalobkyňa úspešne bránila v súdnom konaní a ktoré si uplatnili právo na plnenie v rozpore so zákonom a teda sú zodpovedné za vzniknutý stav a porušenie práv sú práve osoby postupníkov, teda žalovaný v konaní sp. zn. 2C/311/2015 a jeho právny predchodca AB 1 B.V. v konaní sp. zn. 2C/28/2015). Žalovanému, resp. jeho právnomu predchodcovi nič nebránilo v súdnych konaniach si uplatniť len nárok, ktorý mu v zmysle cit. ust. najmä OZ a zák. č. 129/2010 Z.z. patrí a neuplatňovať si nárok z uzavretých zmlúv o spotrebiteľskom úvere a plnenia nad rámec zákonom stanovenej povinnosti. Preto žalovanému svedčí vecná pasívna hmotnoprávna legitímácia aj z tohto dôvodu.

11. Ďalej bolo konštatované, že nie je možné súhlasiť s názorom žalovaného, že si žalobkyňa uplatňuje právo v rozpore s dobrými mravmi, či že zadosťučinením pre žalobkyňu je samotná skutočnosť, že má plniť len dlh vo výške predstavujúcej poskytnuté finančné plnenie (výšku úverov) bez poplatkov a bez úrokov. Nárok na finančné zadosťučinenie vyplýva zo zákona a to ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. a tento nárok by si za argumentácie žalovaného dlžník ani nemohol uplatniť žalobou, nakoľko by podľa jeho názoru bolo zadosťučinením pre žalobkyňu už plnenie úveru bez poplatkov a bez úroku. Avšak uvedené nevyplýva ani zo znenia ust. § 3 ods. 5 cit. zák. a ani zo znenia iného právneho predpisu. Ak by bolo postačujúce prijať záver, že je dostatočné zadosťučinenie spočívajúce len v plnení úveru bez poplatkov a bez úroku, tak by takúto formuláciu zákonodarca vyslovene uviedol v právnej norme a neposkytol by spotrebiteľovi vyššiu mieru ochrany voči veriteľom aj prostredníctvom takéhoto inštitútu.

12. Výrok o trovách konania odôvodnil ust. § 255 ods. 1 v spojení s § 262 CSP tak, že žalobkyni priznal ich plnú náhradu.

13. Proti uvedenému rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalovaný. Odvolanie odôvodnil ust. § 365 ods. 1 písm. h), f), b) CSP. Uviedol, že sa nestotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, aby žalobkyňa preukázala splnenie základných formálnych zákonných predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. V súvislosti s konaniami sp. zn. 2C/28/2015 a 2C/311/2015 uviedol, že v uvedených konaniach žalovaný voči žalobkyni iba využil ústavné právo na súdnu ochranu svojho nároku, ktorý nadobudol postúpením pohľadávky, v ktorých bol úspešný len čiastočne. V tejto súvislosti uviedol, že „len súd pozná právo“. Žalovaný uviedol, že je si vedomý rozdielu v interpretácii práva čo sa týka obsahových náležitostí úverových zmlúv, z ktorých si uplatňuje nároky s ohľadom na aplikáciu sankcie v podobe „bez odplatnosti“ úveru. K uvedenému konkretizoval rozsudky Krajského súdu v Prešove, Banskej Bystrici vo vzťahu k neuvedeniu výšky, počtu a termínom splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a poukázal na uznesenie NS SR sp. zn. 3Cdo/146/2017. Konštatoval ďalej, že v uvedených konaniach na plnenie si neuplatnil nič, čo by hmotné právo nedovoľovalo priznať. Žalovaný nemôže byť sankcionovaný v právnom štáte za to, že si uplatňoval ústavné práva na nestrannom súde, a to v podobe žaloby o primerané finančné zadosťučinenie, ktorá má črty „pokuty za súdivosť“. Vzhľadom na uvedené tvrdil, že súd prvej inštancie nemohol dospieť k záveru, že žalovaný (právny predchodca žalovaného) pri koncipovaní a uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere so žalobkyňou nepostupoval s odbornou starostlivosťou s úmyslom poškodiť spotrebiteľa, preto neboli splnené podmienky na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z.

14. Odvolateľ v ďalšom namietal nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie tvrdiac, že v rozhodnutí absentuje jeho riadne odôvodnenie, a to pre absenciu zdôvodnenia aplikácie neurčitých právnych pojmov ako „primeranosť“, ako aj absenciu povinnosti vyrovnáť sa s argumentmi žalovaného. Došlo tým k porušeniu práva na spravodlivý proces. V odôvodnení chýba k akému dňu sa aplikovala hmotnoprávna úprava pre posúdenie nároku žalobkyne. Rovnako sa súd prvej inštancie nevysporiadal s teologickým výkladom právnej normy, ktorú ponúkol žalovaný s ohľadom na znenie dôvodovej správy. Tiež tvrdil, že žalobkyni žiadna ujma spôsobená nemohla byť tým, že bola podaná žaloba na plnenie dlhu.

15. Tiež bolo v odvolaní namietané nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie síce použil správnu právnu normu, t.j. ust. § 5 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa, ale nesprávne ju interpretoval v právnej otázke, čo možno považovať za úspešné uplatnenie práva spotrebiteľom. Podľa odvolateľa iba v prípade, ak by žalobca si úspešne uplatnil konkrétny nárok z porušenia práva a povinnosti kumulatívne uvedených v ustanoveniach zákona na

ochranu spotrebiteľa a osobitných právnych predpisov, vtedy by mohlo vzniknúť právo na primerané finančné zadosťučinenie spotrebiteľovi. Podľa odvolateľa preto nie sú naplnené podmienky hypotézy právnej normy uvedenej v ust. § 3 ods. 5 Zákone o ochrane spotrebiteľa, a to, aby spotrebiteľ na súde sám úspešne uplatnil porušenie práva alebo povinností ustanovením týmto zákonom a osobitnými predpismi. Nespochybňuje to, že žaloby na plnenie boli čiastočne zamietnuté, ale žalovaný spochybňuje to, že sa spotrebiteľka domohla porušenia práv z mysle ust. § 5 ods. 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Podľa žalovaného nie každé rozhodnutie súdu, ktorým súd rozhodol o zamietnutí časti žaloby, možno považovať za úspešné uplatnenie porušenia práv alebo povinností ustanovených zákonom o ochrane spotrebiteľa, ale len také rozhodnutie, ktoré vo výroku zaväzuje žalovaného - dodávateľa služby ku konkrétnej povinnosti. V ďalšom poukázal na dôvodovú správu k § 3 citovaného zákona s tým, že náhrada škody a finančné zadosťučinenie je prostriedkom ochrany spotrebiteľa v prípade, že preventívne pôsobenie nespĺní svoj účel, aby boli nahradené alebo zmiernené následky. Spotrebiteľ by sa tak finančného zadosťučinenia mohol domáhať len vtedy, ak sa pred súdom domôže, že finančná služba bola poskytnutá vadne (napr. dostal menej ako žiadal) a tým bol spotrebiteľ rušený vo výkone svojich práv. V prejednávanej príhode však finančná služba bola poskytnutá spotrebiteľovi bez väd, spotrebiteľ neplnil nič z neprijateľných zmluvných podmienok, peniaze spotrebiteľ dostal v plnej výške riadne a včas, a teda nie je potrebné zmiernovať žiadne následky. V tejto súvislosti poukázal na rozsudky Krajského súdu v Žiline sp. zn. 11Co/159/2015 a v Banskej Bystrici sp. zn. 13Co/1397/2014. Navrhol preto napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, prípadne ho zmeniť, žalobu zamietnuť a priznať mu náhradu trov konania.

16. K odvolaniu žalovaného sa žalobkyňa nevyjadřila.

17. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods. 1 CSP) preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 378, § 379 a § 380 CSP, vec prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli aj webovej stránke Krajského súdu v Prešove dňa 26.06.2019 a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

18. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP uvádza, že v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, preto sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Na doplnenie a zdôraznenie správnosti, ako aj k odvolacím dôvodom uvádza, že napadnutý rozsudok spĺňa zákonné predpoklady riadneho odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 CSP, aj keď je možné konštatovať, že ide o rozsiahle odôvodnenie rozsudku, z ktorého je však možné vyvodiť myšlienkové pochody a prijaté závery súdu prvej inštancie, odvodené od zisteného skutkového stavu a správnej právnej kvalifikácii uplatneného nároku žalobkyne.

19. Odvolacia námietka žalovaného, že sa nestotožňuje so závermi súdu prvej inštancie ohľadom preukázania zákonných formálnych predpokladov v zmysle § 3 ods. 5 z. č. 250/2001 Z.z. nie je nedôvodná. Je potrebné zdôrazniť, že žalobkyňa si svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie uplatňovala v súvislosti s konaniami Okresného súdu Bardejov vo veciach sp. zn. 2C/28/2015 a 2C/311/2015, v ktorých bola úspešná v pozícii žalovanej, keď prvoinštančný súd čiastočne zamietol žalobu voči nej, ktorou boli neúspešne uplatňované proti nej nároky aj na zaplatenie súm vo výškach 902,71 eur a 1.179,09 eur. Z odôvodnenia rozsudkov v uvedených veciach jednoznačne vyplýva, že v oboch prípadoch boli voči nej uplatňované nároky v súvislosti s Úverovými zmluvami zo dňa 29.03.2011 č. XXXXXXXXXXXX a dňa 25.10.2012 č. XXXXXXXXXXXXXXXX, uzavretými medzi žalobkyňou a právnym predchodcom žalovaného. Aj keď v uvedených zmluvách neboli obsiahnuté všetky zákonné náležitosti, napriek tomu žalovaný si uplatňoval nároky, na ktoré nemal právo. Z uvedeného vyplýva, že je splnený predpoklad pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Je možné z uvedených rozhodnutí vyvodiť, že práve porušením povinnosti žalovaného pri požadovaní finančných súm, na ktoré nemal nárok, došlo k naplneniu zákonných podmienok pre aplikáciu ust. § 3 ods. 5 z. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa. Podľa citovaného ustanovenia o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1992 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých

spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len „kolektívne záujmy spotrebiteľov“). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá. Citované ustanovenie zákona o ochrane spotrebiteľa teda upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Hypotéza tejto právnej normy vyžaduje splnenie predpokladov, ktorými sú úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi a spôsobilosť takéhoto porušenia práva alebo povinnosti privodiť spotrebiteľovi ujmu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy o existencii ujmy. Bez právneho významu je, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy. Inštitút primeraného finančného zadosťučinenia môže na účely ochrany spotrebiteľa naplniť požiadavku účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany.

20. Odvolací súd ešte dodáva, že čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak to urobí v rámci svojej obrany proti právnym nástupcom pôvodného dodávateľa. Vzhľadom na uvedené je preto možné súhlasiť s názorom súdu prvej inštancie, že u žalovaného je daná pasívna vecná legitimácia.

21. Čo sa týka výšky primeraného finančného zadosťučinenia je len logické a spravodlivé, aby táto vychádzala z ujmy hrozacej žalobkyni v súvislosti s tým, že žalovaný si nárokoval zaplatenie súm, na ktoré nemal nárok pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úverov. Je potrebné tiež dodať, že ustálenie výšky primeraného finančného zadosťučinenia je realizované na základe úvahy súdu, ktorý v predmetnej veci svoje myšlienkové pochody náležite odôvodnil aj čo sa týka uvedeného, pričom súd druhej inštancie nemôže bezdôvodne vstúpiť do jeho úvahy. Priznané sumy korešpondujú so sumami, ktoré boli vo vyššie uvedených súdnych konaniach neúspešne uplatnené žalovaným proti žalobkyni. Aj odvolací súd má za to, že priznaná suma 2.081,80 eur (902,71 eur a 1.179,09 eur) zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobkyni ako spotrebiteľke satisfakciu a mala by odradiť povinných od ďalšieho prípadného porušovania práv spotrebiteľov. Pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia bolo prihliadnuté na všetky skutkové okolnosti daného prípadu. Odvolací súd má za to, že žalobkyňa úspešne uplatnila svoju obranu proti žalovanému, ktorý vstúpil do práv a povinností dodávateľa, a to v konaniach sp. zn. 2C/119/2015 a sp. zn. 2C/28/2015 Okresného súdu Bardejov. Je pritom bez právneho významu pri uplatňovaní primeraného finančného zadosťučinenia, či ujma spotrebiteľovi reálne vznikla, pretože postačuje iba možnosť vzniku takejto ujmy, ktorá žalobkyni objektívne hrozila. Vzhľadom na porušenie práva spotrebiteľa, (kedy boli voči žalobkyni uplatňované aj sumy, na ktoré žalovaný nemal nárok), je priznaná výška finančného zadosťučinenia určená súdom prvej inštancie vo vzťahu k porušenému právu a skutkovým okolnostiam prípadu primeraná.

22. Je potrebné, pre úplnosť, odvolacím súdom doplniť, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie nie je závislý od rôznych iných skutočností, ale pri posudzovaní predmetného nároku je potrebné podrobiť prieskumu a vyhodnotiť to, či v daných zmluvných vzťahoch existovala už len hrozba vzniku ujmy. Pre priznanie daného nároku pritom nie je relevantné, ako to už bolo zdôraznené vyššie, či k vzniku ujmy aj reálne došlo alebo nie. Na to, aby všeobecný súd priznal spotrebiteľovi nárok na primerané finančné zadosťučinenie teda úplne postačuje len samotná existencia hrozby vzniku ujmy počas účinnosti zákona č. 250/2007 Z. z.

23. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd konštatuje, že za daného stavu, s ohľadom na porušenie práv žalobkyne zo strany žalovaného, ktorých ochrany sa žalobkyňa úspešne domohla na všeobecnom súde, je priznanie finančného zadosťučinenia plne dôvodné a požadovaná výška priznaného finančného zadosťučinenia je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne a súčasne zodpovedá svojmu účelu, ktorým je poskytnutie satisfakcie spotrebiteľovi a odradenie povinných subjektov od porušovania práv spotrebiteľov. Je potrebné tiež uviesť, že je bez právneho

významu tvrdenie žalovaného, že postačuje na ochranu spotrebiteľa už to, že žalobkyňa nemusela uhradiť nič navyiac okrem poskytnutých súm.

24. Odvolací súd tiež uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uvádza právne dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel. Jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomformné, pretože súd prvej inštancie sa pri výklade a aplikácii zákonných predpisov neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu SR iba skutočnosť, že odvolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu, teda k porušeniu práva na spravodlivý proces (viď uznesenie NS SR zo dňa 23.11.2010, sp. zn. 5Cdo/218/2010 a uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 08.06.2016, sp. zn. I. ÚS 188/06).

25. Keďže v odvolaní sa namieta aj nesprávne právne posúdenie veci, odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený stav, dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny, t.j. náležitý právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. O nesprávne právne posúdenie vecí súdom prvej inštancie v predmetnom konaní však nejde. Súd prvej inštancie správne aplikoval príslušné právne predpisy na zistený skutkový stav.

26. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, a to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

27. Judikatúra súdov, vrátane Európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj ostatnými odvolacími námietkami.

28. K výroku rozsudku o trovách konania odvolací súd uvádza, že správne bola žalobkyni priznaná ich náhrada v plnom rozsahu. Bolo namieste žalobkyni, ako plne úspešnej strane sporu priznať nárok na plnú náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému. Tiež bolo správne konštatované, že o výške trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením.

29. Z týchto dôvodov odvolací súd považoval odvolanie žalovaného za nedôvodné, a preto rozsudok súdu prvej inštancie a to aj čo do správneho výroku o trovách konania ako vecne správny potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP.

30. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté postupom podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP tak, že v odvolacom konaní úspešnej žalobkyni bol voči v dovolacom konaní neúspešnému žalovanému priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške trov odvolacieho konania bude rozhodnuté súdom prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

31. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e** je prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP).